

Folkethinget. Det paaftaar jeg ikke paa nogen Maade, at man vil gjøre, men naar Folkethinget gif ind paa en faadan Behandling, fom Ministeren nu onfter, under diſſe Forhold, vilde vi i Virkeligheden fuldstændig opgibe vort Princip, thi ſelv om man ſølte ſig overbevift om, at den allerſtørſte Smødetommen vilde blive viift fra alle Sider, vilde dog fra dette Things Side Muligheden være givet for, at enhver af de andre Lovgivningsfaktorer i Virkeligheden kunde ſætte os Stolen for Øren, naar de vilde. Det Princip vilde blive ſlaaet ſaſt, at det ſtaar i Regjeringens Maat ved Hjelſp af Grundlovens § 25 ved den foreløbige Lovgivningsmyndighed at ſtabe et Beſtaaende, der præjudicerer eller binder de enkelte Lovgivningsfaktorens fulde Frihed til at ſige Ja eller Nei. Dette er imidlertid aldeles uforeneligt med en virkelig loyal Haandhævelſe af den beſtaaende Forfatning. Det, der er Grundlaget for Forfatningen, er, at ingen Lovgivningsfaktor efter Forfatningen af 1866 maa kunne tvinge den anden; det er det, der er Betingelſen for, at det virkelige kan lykkes at føre et ſundt, offentligt Liv paa Grundlag af denne Forfatning. Men derſom vi indrømmede dette, at Regjeringen ved at benytte den foreløbige Lovgivningsmyndighed kan ſtabe et ſaadant Waaben i de andre Lovgivningsfaktorens Haand mod os, ſom det vilde være, ſelv om det blev benyttet med al mulig Venlighed og Smødetommen, vilde vi i Folkethinget i Virkeligheden have kaſtet det Princip bort, ſom vi anſe for Hovedprincippet i Forfatningen. Det kan derfor ikke nytte at komme ind paa en Forhandling herom. Der er kun een Veien, der kan føre til Forſtaaelse haade med Henſyn til det, der er ſtet og det, der ſkal gøres med Henſyn til Politiloven, det er den, at Regjeringen opgiver at hævde Gendarmeriloven mod Folkethinget, enten ved at afkaffe Gendarmene, eller ved at lade Loven komme herved til fri Behandling. Det er ſaa Stedet, og det er da Tidspunktet, paa hvilket der kan forhandles om, hvad der ſkal ſættes i Stedet for de Gendarmere, ſom Regjeringen imod vort Votum har opretholdt i en Række af Aar. De ere ikke nogen Forbedring af Politiet, og jeg kan paa ingen Maade indrømme, at det ſkulde være nogenſomhelſt Nødvendighed, at der ſiebliffelig kom Noget i Stedet. Hvad vilde nemlig ſte, hvis vi ophævede Gendarmene? ſaa indtræder den Tilſtand, ſom har været her i Landet indtil 1886, hvad dog ikke er ſaa langt tilbageſiggende. Der er dog ikke en ſaa anarktiſt eller farlig Tilſtand. Jeg tror endogſaa, at der var mere Fred og Ro indtil 1886, end der var efter 1886. Med Henſyn

til Bemærkningerne om Statspolitiet vil jeg ogſaa tillade mig her at gjøre en lille Bemærkning, og det er den, at jeg meget vel kan forſtaa den Betragtning, der er kommen frem fra de ærede Medlemmer, der have talt, at det maatte kunde blive uoverkommeligt for Kommunerne enkelte Steder at afholde de ſtore Udgifter, Politiet kunde komme til at koſte; men jeg mener aldeles ikke, at denne Betragtning fører til Statspolitiet. Jeg er tværtimod af den Mening, at vil man en frodigere og ſtærkere Udvikling af Politiet i Jurisdiktionerne omkring i Landet, gaar Veien netop derhen, at man fra Lovgivningsmagtens Side gjør Sit til at udvikle det kommunale Politi. Derved naaer man at faae Politiet forøget, hvor der er Trang til det, og at blive fri for det, hvor der er Trang til at blive fri for det, thi det er Noget, ſom vil ikke ſtulle glemme, at der er Steder i Landet, hvor det er langt bedre for Retsſikkerheden, at der er ſaa lidt Politi ſom mulig. Der bevare de den gamle, gode nedarbejdede Skik, at den Ene hjælper den Anden til at paſſe paa, at der ikke ſter Uordener. Jeg har virkelig været til mangfoldige Møder og Feſter i Landet, hvor der har været al mulig Friſtelle til og Fare for Uordener, og de ere ikke komne, fordi man gjensidig har hjulpet den ene eller de to Amtspolitibetjente, ſom ſandelig ingen Fortræd kunde gjøre, hvis Noget havde havt Dndt i Sinde imod dem. Der er alſaa mange Steder, hvor det er langt bedre ikke at have noget Politi, hvor Befolkningen ſelv holder Orden, ſaaledes ſom det er god Skik i et gammelt og veludviklet Samfund. Men vil man have mere Politi paa de Steder, hvor der er Trang til mere Politi, ſaa ſtal man udvikle det lokale Politi, Amtspolitiet. Dermed mener jeg ikke, at der ikke ſtulde være al mulig Grund til, at Statskaſſen træder hjælpende til; thi Staten har jo Interesſe af, at Amtspolitiet faaer en bedre og kraftigere Udvikling. Der er akkurat ligeſaa god Grund for Staten til at hjælpe Amtene med at ſtaffe godt Politi, naar der trænges til det, ſom det er for Staten til at hjælpe Njøbftæderne til et bedre Skolevæſen. Det er ganſte det Samme; det er en kommunal Interesſe, ſom ikke udelukkende er Kommunerne, men virkelig ogſaa Statens. Der kunde jo gives Regler for, hvornaar dette Amtſtilskud ſtulde kunne erholdes. Alt det kunde ſagtens ordnes. Alſaa, Oprettelſen af Statspolitii ſtaar ingenlunde nødvendigt i Forbindelse herved med Spørgsmaalet om et bedre eller et billigere Politi. Det er et Spørgsmaal, der kunde løſes paa en langt lettere og ſimplere Maade ved at